

намъри майстора“.

Таралежътъ се върна вжщи. Жена му миеше таралежчетата.

— Слушай, жено, каза таралежътъ, обличай се скоро и ела съ мене.

— Защо? Какво има? — попита таралежковица.

— Обзаложихъ се съ заяка че въ надтичане ще го прѣваря. Сега ти трѣбва да ми помогнешъ.

— Боже мой! — извика таралежковица — че ти полудѣлъ ли си, или какво? Какъ може съ заяка да се надтичащъ? Неговитѣ крака сж дълги и бързи, а твоитѣ кѣси и криви.

— Нему краката сж бързи, а мене умътъ ми е бръзъ, отговори таралежътъ. Ти само прави, каквото азъ кажа, и се не бой. Сега да вѣрвимъ.

Излѣли тѣ изъ дома, а по пхтя таралежътъ ѝ казва.

— Слушай, какво ще ти кажа. Ние ще влѣземъ тихо въ градината съ зелето. Ти ще се скриешъ добръ на едина край и ще мълчишъ. Щомъ заякътъ дойде при тебе, ти ще скочишъ и ще извикашъ:

— „Охо, сега ли чакъ идешъ? Азъ откога, откога пристигнахъ.“ Заякътъ нѣма да те познѣе и ще помисли, че съмъ азъ.

Като пристигнаха въ градината, таралежътъ каза на жена си, кждѣ да се скрие, и отиде при заяка.

— Какво? — попита заякътъ — да почнемъ ли?

— Да почнемъ, рече спокойно таралежътъ.

— Хайде!

— Хайде!

Тѣ застанаха успоредно единъ до другъ. Заякътъ изкомандува:

— Едно, двѣ, три! и се впусна като вѣтъръ.

Таралежътъ прѣкрачи двѣ три крачки и легна въ браздата.

Когато заякътъ пристигна до края на градината, насрѣща му изкочи таралежката и извика:

— Ехе, сега ли идешъ? Азъ откога съмъ тукъ.

Заякътъ помисли, че това е самъ таралежътъ, и каза очудено:

— Възможно ли е това! Ти да ме надбѣгнешъ! Не, не вѣрвамъ; хайде още веднажъ да тичаме.

— Добръ — да тичаме, — каза таралежката.

Заякътъ изкомандва и се впусна съ всички сили назадъ.

Таралежковица не се помръдна даже.

Когато заякътъ пристигна до края на градината, таралежътъ изкочи и каза:

— Ехе, сега ли идешъ? Азъ откога съмъ тукъ.

— Възможно ли е това, очуди се пакъ заякътъ. Не, не вѣрвамъ! Да тичаме още веднажъ.

— Ако искашъ още сто пхти да тичаме, съсѣдко, рече таралежътъ.

Тичалъ заякътъ още нѣколко пхти, и сѣ същата история — таралежътъ прѣди него пристига и му се подсмива.

Най-послѣ заякътъ капна отъ умора и се отказа да тича.

А таралежътъ викналъ таралежковица и се върнали весело вжщи.

Оттогава нито единъ заякъ не иска да се надбѣгва съ таралежъ.

Е. Пелин

